

ALLE RYGER

En bog af Søren Lyng	1
Kapitel 1: Stranden	2
Kapitel 2: Skolen	6
Kapitel 3: Demonstration	8
Kapitel 4: Klassefesten	12
Kapitel 5: Stangtennis og Statoil	15
Kapitel 6: Farvel, Steven!	18
Kapitel 7: Gangster	24
Kapitel 8: Eksamen	26

En bog af Søren Lyng

Kapitel 1: Stranden

Jeg er helt oppe at ringe, jeg har røget fed for første gang. I går aftes, nede på stranden. Det var det vildeste, og jeg kan slet ikke glemme, hvor fedt det var. Jeg har tit været fuld, men i forhold til Den store Cigar er det ingenting. Vi havde lavet bål dernede, som vi plejede her om sommeren. Vi havde vel været en ti stykker. Jeg kendte kun 3-4 stykker, men det havde været vildt hyggeligt. Jeg havde fået et par øl, og Rune, min gode ven, var taget tidligt hjem, det gjorde han altid. Han gik meget op i at dyrke Kung Fu, jeg kaldte ham altid Rune Chan. Men så var der en af dem, jeg ikke kendte, der havde hevet en joint frem og sendt den rundt. Egentlig er jeg ikke så meget for sådan noget, men det virkede meget naturligt. Og da Steven fra min skole sagde: "Kom nu Phillip! Alle ryger!", tænkte jeg ikke videre over det. Og nu fortryder jeg slet ikke noget, det havde været for grineren. Jeg havde virkelig brug for at slappe af på den måde og bare føle mig fri. Og da den første var slut, blev der tændt en til, og så begyndte det virkelig at blive sjovt. Jeg troede, jeg var en sommerfugl. Jeg havde vist prøvet at flyve og basket med mine arme for at lette. Steven havde skældt os ud og bedt os om ikke at klø os nogen steder, fordi han kunne altså mærke det, hvis han fik øje på det, hvorefter vi alle havde kløet som gale, og Steven lå og vred sig. Men det bedste var, at jeg havde glemt alt, mens det stod på. Så skidt er mit liv heller ikke, men fedt vil jeg slet ikke kalde det. Alting har været lidt mærkeligt, efter at far skred for to år siden.

I går aftes var første gang, jeg slet ikke havde tænkt på det. Men hold da kæft, hvor er jeg tør i munden, og jeg når slet ikke i skole til tiden. Jeg er fuldstændig ør i hele kroppen. Men jeg skal ryge igen, det er sikkert. Det er nok ikke noget, man skal hver dag, men bare en gang imellem kunne være fedt. Alle ryger jo, så hvorfor ikke også mig? Jeg glæder mig faktisk til næste gang. Jeg må snakke med Steven henne i skolen og høre, hvornår næste gang er. Han kendte vist dem, der havde jointen med. Jeg siger ikke noget til Rune, han flipper helt ud, hvis han hører om det. Kung Fu *my ass*, hvad ved han også om at have det fedt?

Jeg missede to timers dansk, et fag jeg egentlig ikke forstår. Jeg kan da dansk og skriver ikke mit navn forkert, så hvad er problemet? "Hva' så, sommerfugl?", hørte jeg Steven råbe efter mig på gangen. Jeg grinede allerede ved tanken om mit forsøg på at lette aftenen før. "Hey Steven, hvornår skal vi se stjerner igen?", spurgte jeg ham og håbede, at det ville være snart. "Det ved jeg ikke. Det er ham Claus, der skaffer lortet, men jeg har vist hans nummer", svarede han. "Så ring da. Jeg er klar på en tur til drømmeland", sagde jeg og tænkte på, om jeg mon ville blive et dyr næste gang. Jeg er ikke helt sikker på, hvad det er, jeg roder mig ud i, men jeg vil jo godt være lidt cool, og jeg tror ikke, der er så mange andre her i 9. klasse, der ryger den brede.

Steven ringede op, og den idiot stak mig telefonen, da der var hul igennem. "Hallo, tal!", hørte jeg én sige. "Det er Phillip, jeg var med ved bålet i går. Er du Claus?", sagde jeg og lød ikk' særlig cool. "Det er Claus, men jeg kender ikke noget til et bål og slet ikke dig. Hvad vil du?". Jeg blev overrasket over, at

han ikke kunne huske mig. Jeg mente ellers, vi snakkede om, at tyngdeloven var noget lort, og grinede af det. "Jeg ville bare lige høre, om det var muligt at købe noget af det der fjolletobak", og syntes selv, at jeg lød lidt mere smart nu. "Det kender jeg ikke noget til. Jeg lægger på nu!". Han smed på. Det var først nu, det slog mig, at man nok ikke snakkede om den slags i telefonen. Han kendte os jo heller ikke. "Han smed på, hvad gør vi?", Steven stod og tænkte et øjeblik, eller også er han bare lidt langsom, jeg ved det ikke. Vi blev jo nærmest først venner i går ved bålet. "Han hænger altid ud ved stranden, måske skal vi bare tage derned efter skole", sagde han og lignede en, der havde opfundet hjulet. "Hmm, jeg skal til fodbold i aften, måske skal vi prøve bagefter der?". "Den er jeg med på. Du får lige mit nummer". Vi udvekslede numre og gik til hver vores time. Jeg ved faktisk ikke, hvilken klasse han går i, men han virker da flink, og så har vi båloplevelsen sammen. Faktisk tror jeg også, at det var første gang, han røg i går.

Resten af dagen tænkte jeg på, hvad der skulle ske senere og glemte at høre efter i timerne.

Efter fodbold var jeg for træt til at tage nogen steder. Jeg ringede til Steven, og han orkede heller ikke alligevel, han så vist noget i fjernsynet. Jeg kunne ellers godt bruge at komme lidt væk, og det havde været helt perfekt. Mor arbejder om aftenen på en restaurant, så jeg kunne sagtens komme smadret hjem. Men jeg skulle lige lave en aflevering færdig til dagen efter, så jeg syntes selv, jeg var fornuftig og blev hjemme. Men jeg lovede mig selv, at der ikke skulle gå lang tid, før jeg igen kunne baske med vingerne.

Jeg nåede slet ikke ned på stranden i løbet af ugen. Det var ikke, fordi lysten manglede, men der var bare så meget i løbet af ugen. Jeg havde lige fået job på Statoiltanken. Jeg gad ikke, men det var nu rart med lidt penge. Fredag aften skulle der være fest nede i klubben, og det plejer at være skægt. Man må ikke drikke der, men vi plejer at drikke inden og så gemme lidt sprut i nærheden.

Jeg var lige nået derned, og udenfor stod Steven sammen med Claus. Steven vinkede, og jeg gik derover. "Hey, hva' så! Skal I ha' lidt af fars tobak?", sagde Claus og lød helt anderledes venlig end i telefonen. Jeg kiggede på Steven, mens jeg sagde: "Klart, jeg er på!". "Okay I to, hvis vi skal handle i fremtiden, så ikk' noget med at ringe, okay?". Vi nikkede begge, nok fordi han virkede lidt truende, han var i hvert fald 19. Han fandt en joint frem til os og sagde: "Den her gi'r jeg, men den næste skal jeg se dollars for". Steven og jeg satte os om bagved. Festen havde vist været i gang et stykke tid, for der var kommet en del allerede. "Tænder du?", spurgte Steven. Jeg tog jointen og begyndte at tænde den og tog et ordentligt hiv bare lige for at vise, jeg sagtens kunne håndtere den slags. Det var egentlig ganske hyggeligt at sidde der sammen med Steven, og jeg begyndte at få den der følelse, som jeg havde savnet hele ugen. Men den her gang delte vi en hel joint bare Steven og jeg. Og med ét var jeg helt væk. "Steven, jeg tror, jeg er skæv", sagde jeg, mens det virkede, som om mit hoved voksede. Jeg kiggede efter Steven, men han sad ikke længere ved siden af mig, han kravlede rundt på alle fire og påstod, at han var en puddelhund. Jeg grinede, som jeg aldrig havde grint før

og fik rejst mig op, men det virkede, som om det var bedre at ligge ned. Pludselig var der virkelig langt ned, jeg forstod det ikke rigtig, det plejede ikke at være et problem for mig. Og det virkede mere og mere, som om jeg lettede. "Steven, hjælp mig, jeg flyver", kaldte jeg forsigtigt, for det virkede, som om jeg kom højere op, hvis jeg talte. Steven var i gang med at pisse sit territorium af. Jeg greb fast i en pæl, der var lige ved siden af mig. Jeg vidste, jeg måtte indenfor, hvis ikke jeg skulle forsvinde ud i rummet. Jeg stod lang tid og overvejede mine muligheder, da det slog mig, at jeg stod ved siden af et hus, og ikke et hvilket som helst hus, det var jo klubben. Hvis jeg var heldig, var der måske fest. Men jeg var på bagsiden og skulle om til døren på den anden side af huset. Jeg klamrede mig til huset og bevægede mig langsomt, mens mine fingre prøvede at bore sig ind imellem murstenene. Jeg overvejede lidt, hvordan jeg skulle komme forbi ham, der stod og tjekkede, om man var for fuld til at komme ind. Men jeg var jo ikke fuld, og han kunne vel forstå, at jeg måtte ind for ikke at forsvinde op i luften. Heldigvis blev det ikke aktuelt, for der var et par stykker, der kom op at slås, og mens han var uopmærksom, fik jeg sneget mig fra muren ind ad døren. Nu slog det mig, at jeg havde glemt Steven, men jeg tænkte, at han nok var lettet, og at jeg intet kunne gøre for ham.

Indenfor bankede musikken derudad, og der var ingen tvivl om, det var en god fest. Hurtigt gik det op for mig, at min krop ikke længere lettede. Den stod temmelig fast, og mine ben var megatunge. Jeg måtte stå og tage mig sammen for hvert et skridt, jeg skulle tage. Men jeg var så lykkelig over ikke at skulle være bange for at stige til vejrs, at jeg skyndte mig hen til dansegulvet. Det tog mig vel femten minutter at gå de tyve meter, der var. Her på dansegulvet kunne jeg virkelig udtrykke min glæde. Jeg dansede og dansede. Det var, som om jeg var ét med musikken. Jeg anede ikke, jeg havde alle de fede *moves* i mig. Jeg tror, jeg kunne alle de ting, jeg havde set på MTV. Jeg måtte være et hit. Pludselig stoppede musikken, og jeg stoppede med at danse og kiggede mig rundt. Alle stod og stirrede på mig. Jeg var helt alene på dansegulvet. Jeg havde ikke lagt mærke til, at min dans tog så meget plads, og at jeg havde ryddet hele dansegulvet. Jeg bakkede langsomt ud, med alles øjne rettet mod mig. Heldigvis var mine ben ikke tunge længere, og det gik lidt hurtigere, end da jeg skulle derhen. Musikken startede igen, og jeg åndede lettet op. Nu skulle jeg ha' noget at drikke. Jeg var så tørstig lige pludselig og gik hen i baren. Baren er måske så meget sagt, man kunne kun få sodavandsdrinks, men det var helt fint for mig nu. Jeg gik direkte derover og kom til at støde ind i en af de store. Man måtte nemlig være op til 18 år i klubben. "Hvad har du gang i, spasser?", sagde han direkte ind i mit hoved, og hvis jeg ikke havde været påvirket, kunne jeg sikkert have fået et par promiller af hans ånde. Jeg var der ikke rigtig, tror jeg, for jeg sagde ikke noget og stod bare og kiggede. Jeg håbede på, at jeg ville lette igen, og hvis ikke en af hans venner havde sagt: "Lad ham være, han er skæv", havde jeg sikkert ikke levet mange sekunder. Men med ét var jeg tilbage, pissesur, hvad var meningen med at kalde mig skæv? Det skulle han ikke sige til mig igen, og jeg sprang hen imod ham, mens jeg råbte: "Hvad sagde du? Tør du sige det igen?", men mit angreb fejlede, og jeg fløj forbi ham og landede i noget, der mindede om en affaldssæk. Jeg tror, de lod mig være, for jeg blev liggende et øjeblik og ventede på at dø. Men det skete ikke. Jeg kiggede mig

omkring og så én komme hen imod mig. Det lignede Steven, men måske mere en zombieudgave af Steven, for han var helt bleg. Jeg var meget glad for at se ham, for så var det sikkert at færdes udenfor igen. Han hjalp mig op, mens han snakkede løs om, at stjernerne var hans venner, og de skulle alle hjem til te hos ham i morgen. Jeg var træt nu. Det hele svimlede for mig, og jeg smed mig ned i en sofa. Efter et øjeblik gik det op for mig, at jeg ikke var alene i sofaen. Der sad en pige ved siden af mig. Hun lignede én, jeg havde set før, men jeg kunne ikke helt huske hvorfra. Jeg tænkte straks på at gøre et godt indtryk, så jeg lænede mig over imod hende, men jeg var ikke i stand til at stoppe bevægelsen. Jeg ved ikke, hvor jeg ramte hende, men der var blødt, så dejligt blødt, at jeg syntes, at her kunne jeg da sagtens blive liggende. Det sidste, jeg kan huske, er, at vi råsnavede, og at dem omkring sendte misundelige blikke.

Hvordan jeg er kommet hjem, ved jeg ikke. Jeg vågnede op ved, at min telefon ringede. Steven var i den anden ende: "Hey Casanova!", grinede han. "Hvad mener du med det?", spurgte jeg, mens jeg tænkte aftenen igennem for at prøve at huske noget pinligt. Dog undrede det mig, at Steven var i stand til at huske noget som helst. "Kan du ikke huske, du kyssede med Pernille?", nåede han lige at få sagt, da det gik op for mig, hvad der var hændt. Pernille er megaklam, vejer nok 100 kilo og sveder som en hest. Alle havde set det. Hvilket helvede venter der mig ikke i skolen på mandag? Jeg brækkede mig på stedet, Pernille fik mit bæger til at flyde over.

Jeg kan ikke huske, jeg havde været så smadret før, og uanset hvor meget vand jeg drak, var jeg stadig tørstig. Og nu stod min lillebror, kaldet Knas, og skød på mig med sin alt for store vandpistol. Hvorfor giver man børn den slags? Det her måtte være det absolut værste, jeg nogensinde havde været ude for. Jeg besluttede mig for, at det skulle være slut med at ryge fed, og jeg ville aldrig mere være uden kontrol.

Vidste du det?

- *Det er ulovligt at ryge hash.*
- *Det er ulovligt at være i besiddelse af hash, også selvom det kun er til eget forbrug.*
- *Du kan få en dom, selvom du kun har lidt med stoffer at gøre, og det vil stå på din straffeattest for evigt.*
- *Det er ulovligt at sælge medicin, som du har fået af din læge. Det er det samme som narkohandel.*

Kapitel 2: Skolen

I skolen gik det sådan jævnt. Jeg var ikke den bedste, men heller ikke den dårligste. Så som sådan kedede jeg mig ikke i skolen, men jeg vil heller ikke just sige, at jeg stod op hver morgen og ligefrem glædede mig til at skulle af sted. Jeg havde altid været meget sammen med Rune. Vi havde hængt sammen siden den første dag i børnehaveklassen. Vi havde lavet meget ballade sammen, men efter han var begyndt at dyrke Kung Fu for nogle år siden, havde der ikke været så meget sjov i ham mere, og så kunne jeg heller ikke tæske ham længere. Så egentlig var det rart, at jeg var begyndt at blive venner med Steven. Det virkede, som om vi havde meget mere tilfælles, men jeg kender ham jo ikke rigtig. Rune var dygtig til sport og kunne det med at analysere digte. Det er bare ikke mig, og jeg gik til fodbold, fordi jeg ikke kunne finde på andet at lave. Det var jeg heller ikke god til, men det var fodbold eller foteholdet på ungdomsskolen. Jeg tror heller ikke, Steven kunne så meget, så skjulte han det i hvert fald godt. Han var vist med i et band, men ellers virkede det til, at han var ret ligeglad med resten af verden. Jeg ved ikke, om jeg var ligeglad med verden, men det virkede, som om verden var ret ligeglad med mig. Så jeg føler ikke rigtig, jeg skylder den noget.

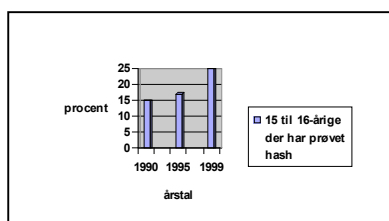
Dagen i skolen var frygtelig. Min matematiklærer Inga, også kaldet TurboInga, var efter mig. TurboInga var i hvert fald over de 50, men hun lignede mere én på 100. Jeg prøvede altid at være klassens klovn, men det endte som regel med, at jeg blev smidt udenfor eller sendt ned på inspektørens kontor. Og i dag var ingen undtagelse. Jeg var oppe ved tavlen og skulle løse en opgave, men jeg gad kun skrive tallet 2, og det brød TurboInga sig ikke om. Jeg skrev ellers 2 i mange størrelser og udgaver, men af sted røg jeg, helt ned på kontoret. Der skete som regel ikke så meget dernede, ud over at alle lærerne, som kom forbi, skulede ondt til én. Jeg skulle først være tilbage til dansk, som vi også skulle ha' senere den dag. For at vinde ansigt over for klassen, besluttede jeg mig for at lave en overrumplende entré. Da jeg stod uden for klassen, smed jeg alt tøjet, og ind skred jeg, som om det var det mest naturlige at være nøgen. Hele klassen kiggede op og ned ad mig, men det ventede latterbrøl kom aldrig. Jeg kiggede over på min lærer, og så forstod jeg. Ved siden af vores dansklærer, Ole, stod den lækreste pige. Hvorfor havde jeg lige glemt, at det var i dag, den nye pige kom? Hun kiggede med det der blik, som kun piger kan sende, hvor man føler sig som den mest latterlige i verden. Der var måske stille i 15 sekunder, hvorefter de fleste begyndte at småfnise. "Unge mand, de har vist glemt noget.", lød det fra Ole. Jeg prøvede at redde lidt af æren ved at kigge ned ad mig selv og slå mig for panden og sige: "Åh nej, ikke igen!", og derefter listede jeg ud og tog tøj på. Hvis jeg skulle overvinde mig selv for at gå nøgen ind i klassen, var det straks værre nu. Jeg ville ønske, det havde taget mig resten af livet at tage tøj på, men det gjorde det altså ikke.

Jeg krøb ind i klassen igen og satte mig på min plads ved siden af Rune. Den nye pige hed Trine, og nu da jeg kunne kigge på hende, uden at alle andre kiggede på mig, blev jeg straks forelsket. Hun var så dejlig. Rune hev mig ud af min drømmeverden: "Phillip, du er for mærkelig", hviskede han, mens han sad og smågrinede.

Rygtet om min bedrift gik hurtigt hele skolen rundt, og samtlige af skolens drenge *moonede* mig hver gang, de fik chancen for det. Det var så, hvad det var, men langt værre var det, når man gik forbi de der grupper, som piger altid samler sig i og kigger og fniser. Min hjerne var ved at brænde sammen ved at tænke på, hvad de mon snakkede om, for det var helt sikkert ikke størrelsen af mine overarme. Frygtelig dag! Og da Steven spurgte, om jeg ville med på stranden om aftenen, med alt hvad det indebar, takkede jeg nærmest og sagde ja.

Der var altid mange på stranden om aftenen, men efter ca. kl. 22 begyndte folk at smutte hjemad på nær en håndfuld eller to. Det var altid de samme, der blev. Jeg havde ikke kendt særlig mange af dem i starten, da jeg begyndte at komme på stranden, men jeg gad bare aldrig at gå hjem kl. 22, så jeg blev altid. Nu kendte jeg jo både Steven og Claus, og hvem der nu ellers var dernede. Og det var så cirka samme tid hver gang, at der begyndte at blive fundet noget af den stærke tobak frem. Igen var det Claus, der stod for leveringen. Men denne gang ville han ha', vi skulle betale. Han havde altid færdiglavede joints med. Jeg vidste godt, man selv kunne lave dem, men ikke lige hvordan. Og det virkede måske også lidt mere uskyldigt, når man ikke skulle alt det der ristehalløj, det var jo bare en kraftig smøg. Og for at vise mig som den verdensmand, jeg nu er, gav jeg ham de 50 kr., han ville ha'. Det var først, da jeg begyndte at glide ind i universet, at jeg lige kort huskede på, at jeg vist engang havde lovet mig selv et eller andet med, at jeg ikke ville ryge igen. Men nu lavede jeg det om til, at jeg aldrig skulle stoppe. Hverdagen forsvandt hurtigt, og denne aften nød jeg bare at ligge og kigge op på stjernerne. Steven afbrød min rejse ud i verdensrummet, da han råbte: "I er alle for enden af tunnelen". Han kunne simpelthen blive så mærkelig. Jeg havde ikke grineren på i aften, men nød bare at være i balance. Men alligevel begyndte jeg at fnise, da min telefon ringede.

Jeg tog den og sagde: "Det er Phillip", mens jeg holdt et kæmpe latterbrøl inde, som lige pludselig var dukket op. "Det er Rune. Hvad laver du? Skulle du ikke over til mig i aften og sove?", sagde Rune i en let anklagende tone. Fuck, jeg havde glemt vores aftale! Men jeg tog det alligevel ikke så tungt i øjeblikket, og svarede: "Det havde jeg glemt", mens jeg småfnisede. "Hvad laver du Phillip?". Jeg troede, min krop skulle eksplodere, så meget havde jeg lyst til at grine. "Jeg er nede på stranden", og så kunne jeg ikke mere. Jeg grinede og skreg i telefonen. Jeg tror, Rune smed på, eller også kan jeg ikke huske mere af samtalen. Måske var jeg lidt flov eller pinlig, men i øjeblikket virkede det hele ret ligegyldigt. Og hvad jeg nu end følte omkring det forsvandt hurtigt, mens jeg begyndte at tælle sandkornene på stranden.

Tre følger af stofmisbrug!

- 1) Isolation
- 2) Fængsel
- 3) Død

Kapitel 3: Demonstration

Sommeren var ovre, og det var for koldt at være på stranden om aftenen, så jeg røg mest sammen med Steven. Vi lavede alt muligt sammen. Vores hashforbrug var vokset meget. Alle pengene, jeg tjente på tanken, gik til hash. Mor havde endnu ikke fundet ud af, hvad jeg lavede i min fritid, men efterhånden var jeg næsten også ligeglad.

Jeg fik ikke så meget ud af det i skolen mere. Jeg havde da heller ikke lavet så mange lektier, som jeg plejede, og det virkede, som om mine lærere var begyndt at lægge mærke til min manglende indsats. Jeg kunne ikke rigtig tage mig af det. De lærte mig ikke noget, jeg syntes, jeg kunne bruge til noget.

Den sidste stil, vi skulle aflevere, skrev jeg sammen med Steven. Vi havde købt en klump hash, som vi røg. Jeg tror, den blev lidt kraftig, for vi var helt væk. Men til gengæld tror jeg aldrig, jeg har skrevet sådan en fed stil. Ordene flød bare ud af mig og ned i tastaturet. Stilen skulle vist handle om islandske sagaer, men det kunne jeg altså ikke lade mig stoppe af. I stedet skrev jeg om islandske kæmper, der shoppede i et storcenter, hvor de ikke blev lukket ud pga. af deres hårfarve. Jeg tror, jeg skrev syv sider, og stilen skulle kun være på tre. Jeg var ellevild. Jeg havde hørt om mange, der sagde, at hash sløvede ens hjerne, men det syntes jeg nu ikke, jeg lagde meget mærke til. Steven var helt vild med min stil. Han skrev selv om farver. Jeg fandt aldrig ud af, hvad den skulle handle om, men han skrev alle de farver, han kendte, ned, og så nogle han selv fandt på. Vi brugte måske to timer på at skrive, og så var vi begge færdige. Steven skrev tolv sider, og så begyndte han at male farver på. Han sagde, det skulle være prikken over i'et. Han tværede en hel masse maling ud over det, han havde skrevet. Kønt var det ikke, men det var jo Stevens værk, så han bestemte. Det var skægt at lave lektier på den måde, så det var i hvert fald ikke sidste gang.

Jeg fik 03 for min stil, lidt skuffende, eftersom det var den første stil, jeg havde nydt at skrive, men jeg skulle måske kigge den igennem en anden gang, før jeg afleverede den. Jeg havde syntes, at den var så fed, lige da jeg havde skrevet den, at jeg ikke havde tænkt på at kigge på den igen. Steven fik ikke nogen karakter, men blev sendt ned på inspektørens kontor. Kunst bliver bare ikke anerkendt i det danske skolesystem.

Steven og jeg blev enige om, at det måtte der gøres noget ved! Vi ville lave en demonstration, der skulle gøre opmærksom på al den kunst, der går tabt i skolen. Vi lavede et banner i håndarbejde. Det var lidt besværligt, da vi jo ikke gik i samme klasse, så vi arbejdede på det hver for sig. Vi havde ikke snakket om, hvad der skulle stå, så det endte med, at der stod: "Sæt kunsten fri, spasser". Vi lavede også en lille flyer, hvor vi fortalte om demonstration i det store spisefrikvarter. Vi havde ikke rigtig nogen plan ud over at stå med banneret og råbe og måske kaste med noget. Steven sov hos mig aftenen før, og vi snakkede i lang tid om den bølge af demonstrationer, der ville følge landet over, og vi ville blive kendt for vores egen kulturrevolution.

Fulde af selvtillid mødte vi i skolen næste dag, indstillet på at skulle ændre verden! Da klokken blev 11.50, og det ringede ud til det store spisefrikvarter, løb vi ned på toilettet og røg en halv joint, for hashen var jo vores medsammensvorne i dette oprør. 10 minutter senere gik vi ud i skolegården, med vores banner, spændte på at se, hvor mange der var mødt op.

Tre oprørslystne elever havde valgt at møde op. Der var FlipperGry. Hun var nok mødt op, uanset hvad demonstrationen var for. Hun var bare altid imod. De to andre kendte jeg ikke, men måske stod de der også bare i forvejen. Men der var en del, der kiggede på. Måske var det tanken om gratis underholdning, der havde lokket dem til? Jeg var lidt nedslået over, at det, der skulle have været starten på en revolution, nu bare var en lille flok nørder med et banner. Men vi løftede banneret op, så alle kunne se det. Der kom flere til, der kiggede på os, og jeg så også lige et glimt af Trine. Steven og jeg kiggede lidt på hinanden. Der måtte ske lidt mere, vi var jo også sådan lidt halvskæve, så tingene begyndte at blive lidt uvirkelige. Jeg begyndte at råbe: "Fri kunst, fri kunst, fri kunst!". Men Steven mente, at han skulle råbe: "Spasser, spasser, spasser!", og Gry begyndte på: "Politikontrol skaber mere vold!". Det lød frygteligt, men vi råbte bare højere. Gårdvagten var kommet til. Han stod med sin kaffe og så på hele oprindningen. Han gjorde ikke noget. Han regnede vel med, at det det gik i sig selv, og så var der jo ingen grund til at bruge tid på det. Der kom flere og flere til og så på. Vi stod i skolegården og kiggede op imod vinduerne, hvor lærerværelset var, og der var et par lærere, der kiggede ned, men ellers var der ikke mange, der lagde mærke til vores demonstration. Mit "Fri kunst-råb" begyndte også at blive trukket mere sammen, så det lød hen ad: "Frikst". Jeg syntes, at Steven og Gry begyndte lidt at ligne fugle, og da jeg kiggede rundt i skolegården, var der en masse fugle, der kiggede på os. Store fugle, små fugle, fugle i alle mulige farver. Det hele blev pludselig afbrudt af en kraftig ringen. Spisefrikvarteret var slut. Steven fortsatte med at råbe, og Gry havde heller ikke tænkt sig at stoppe pga. ringeklokken. Da slog det mig, at pausen var det forkerte tidspunkt at demonstrere på. Det skulle jo være, mens der var time, for så var der flere, der ville lægge mærke til det. Jeg begyndte forfra med "Fri kunst- råbet", og alle de andre, der kiggede på, gik ikke, de blev stående. Igen så det ud til, at vi kunne starte en revolution, lige her i skolegården. Måske var det håbet om en fritime, men de andre elever begyndte at løbe ud til os og råbe med på "Fri kunst".

Vi blev hurtigt 30 elever, og jeg så for mig, hvordan "Fri kunst-bølgen" væltede ind over hele landet. Nu kunne gårdvagten ikke længere bare se til, men han kunne ikke råbe højt nok til at overdøve mængden. Der kom flere elever ud, så vi var vel næsten 40 til sidst. Man kunne se inde på gangene, at de, der ikke deltog i demonstrationen, blev jaget ind i deres klasseværelser af alle lærerne. Alle de lærere, der ikke havde travlt med at finde deres elever, stod og kiggede på os inde fra lærerværelset. Pludselig hørte vi en stemme i en megafon. Stemmen tilhørte vores skoleinspektør: "Så er det godt! Hvad drejer det her sig om?". Jeg hørte det kun halvt, men de fleste holdt op med at råbe, lige på nær Steven og jeg.– Han fortsatte med sit "spasser", og jeg råbte endnu højere: "Frikst". Det varede ikke længe, inden vores meddemonstranter

havde dannet en cirkel omkring os og vores skoleinspektør, som stod lige foran os. Han er en gammel ged og en meget streng mand. Han pegede bare på os og råbte meget arrigt: "I to følger med nu!". Det var vist den foreløbige ende på vores demonstration, men ifølge os selv var vi helte.

Flokken blev hurtigt opløst, og vores tro støtter var væk i løbet af ét minut. Det er svært at ændre verden, når folk ikke gider gøre en skid!

Der sad vi så, Steven og jeg, foran onskaben selv i form af vores skoleinspektør. Han sad og kiggede på os og satte fingerspidserne mod hinanden uden at sige et ord. Det var det værste, uanset hvad han ville sige senere, den dræbende stilhed. Jeg kiggede skiftevis på gulvet og Steven, og en gang imellem kiggede jeg hen på inspektøren. Han hed egentligt hr. Jørgensen, men vi kaldte ham for Hajen, fordi han altid var på jagt efter at ydmyge nogle uskyldige elever. Jeg kunne mærke sveden drive ned af mit ansigt, og jeg begyndte at føle mig lidt skidt tilpas. Hashen virkede, men jeg var bare sløv, og der skete ikke det vilde. Steven derimod var vist godt oppe at køre, men han holdt heldigvis sin mund. Vi skulle bare ikke opdages i at være skæve her på skolen.

"Nå, mine unge herrer", sagde Hajen og fortsatte: "Hvis det havde været i Rusland, havde I været skudt nu!". Lige da han sagde Rusland, drejede Steven hovedet mod mig, og jeg kunne se, at han pludselig var blevet i tvivl om, hvilket land vi egentlig var i. Jeg rystede let på hovedet for at signalere, at han ikke skulle spørge. Jeg tror, han forstod det, for i stedet for at spørge begyndte han at kigge rundt efter tegn på, hvor i verden vi mon befandt os. Jeg ville bare ud fra kontoret så hurtigt som muligt, men alligevel hørte jeg mig selv råbe: "Fri kunst!". Jeg var lige så chokeret som Steven og ikke mindst Hajen selv. Et øjeblik troede jeg, han fik et hjerteslag, men desværre for mig og Steven begyndte hans ansigt at lyse stærkt rødt. Hvis den tavshed, der havde været før, havde været ubehagelig, så var det ingenting mod den, der kom nu. Jeg overvejede kort, om man kunne flygte, men mente ikke, det var en holdbar løsning. Men de måtte for alt i verden ikke finde ud af, at vi havde røget hash på skolen. Hajen havde et svært valg: Han måtte ikke slå os, selvom det var tydeligt at se, han ikke havde brudt sig om dengang, man afskaffede den slags straffe. Han kunne bortvise os fra skolen i et stykke tid, men så havde han jo ingen mulighed for at plage os i den tid. Og der var ingen tvivl om, at han ville sørge for, at der ikke var nogen, der nogensinde gjorde oprør igen. Hans ansigt skiftede hele tiden udtryk, som om han ikke kunne finde på den perfekte straf, men at han glædede sig hver gang, han fandt på en modbydelighed.

Endelig begyndte han at snakke: "Fri Kunst, siger I! I skal da få, hvad I be'r om. Plankeværket omkring fodboldbanerne trænger til en omgang maling. Der kan I udfolde jeres kunstneriske evner". Faktisk var det en meget mildere straf, end jeg havde frygtet, men så kom jeg til at tænke på, hvor stort plankeværket i virkeligheden var. Det ville tage tre uger at male det. Først tænkte jeg over, hvad han kunne gøre, hvis vi ikke ville, men Hajen må have læst mine tanker, for han sagde: "Medmindre I nu hellere vil ha', at jeg ringer hjem til jeres forældre og fortæller dem, hvad I går rundt og laver". Steven og

jeg kiggede på hinanden. Valget var ikke så svært. Hellere blive straffet henne på skolen end derhjemme! Pga. omstændighederne fik vi ikke så meget ud af den joint, vi røg, men den hørte jo ligesom med. Da vi endelig slap ud af kontoret, var vi egentlig lettede over ikke at være blevet opdaget i at ryge den fede på skolen. Men fremtiden så ikke så lys ud. Der var masser af plankeværk at male, og de ville nok holde meget øje med os.

Jeg var mest sammen med Steven i skolen. Vi havde det så sjovt sammen, måske fordi vi røg sammen og ellers hang ud. Jeg var sjældent sammen med Rune længere. Vi sad ikke engang sammen mere. Der var nu heller ikke så mange andre i klassen, jeg rigtig snakkede med. Jeg syntes ikke, de var så fede. Jeg var også så træt af at tænke på alle de valg, man snart stod overfor, gymnasium og alle de der ting. Jeg levede jo lige nu, så hvorfor bekymre sig om det! Vi fik et brev med hjem fra skolen, men jeg smed det bare ud, for det behøvede mor ikke at se.

Kære dagbog

Den 18/11 2002

Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg forstår ikke, hvad der sker, og jeg forstår slet ikke hvorfor. Hvad har jeg gjort forkert? Er det hele min skyld? Måske har jeg slet ikke været en god mor? Et eller andet må jeg jo have gjort forkert. Jeg ved ikke, om jeg skal være ked af det eller sur.

Jeg har da sat de samme grænser som alle andre og passet godt på ham.

Hvorfor kan jeg ikke have en dejlig, hyggelig familie? Det ender vel snart med, at jeg kun har Knas tilbage. Det var svært nok for mig at miste Jørgen. Jeg kan ikke klare, at Phillip er så fraværende. Jeg kan aldrig få kontakt med ham, og jeg tror, at han bevidst prøver at undgå mig. Han vil aldrig snakke med mig, og når vi endelig ses, skændes vi altid, og han virker sur og irriteret på mig. Jeg tror ikke, han elsker mig mere. Jeg kan ikke se nogen løsning på dette problem, og jeg ved ikke, hvad der skal blive af Phillip. Det eneste, jeg kan håbe på, er, at der er en Gud derude, som passer på ham, så jeg ikke mister ham for evigt.

Vi begyndte at male dagen efter. Ingen af os havde været på stranden aftenen før, så vi var sådan nogenlunde klare i kroppen, da vi startede på jobbet, men efter at have malet to meter, der var i hvert fald 100, vidste vi, at vi aldrig skulle være malere. Der var ingen tvivl om, at hvis vi skulle klare det, måtte vi ryge den brede. Efter vi havde siddet og nydt at blive påvirket, skulle vi begynde på arbejdet, men energien var der ikke rigtig. I stedet begyndte vi at skrive på plankeværket med malingen. Det var hvidt, men skulle males i en mørkegrå farve. Jeg startede med at skrive "Fri kunst", det var jo derfor, vi skulle male plankeværket. Men snart begyndte jeg bare at male dyr: heste, grise, køer og får. Steven sagde godt nok, at han ikke kunne se forskel, men det kunne jeg ikke tage mig af. Hajen havde jo sagt, at vi kunne udfolde vores kunstneriske evner på plankeværket. Det var nok ikke på den måde, han havde ment, men det kunne vi ikke tage os af. Da vi var færdige med kunstværket, skred vi. Man skulle jo heller ikke overanstrenge sig.

Et gram kokain kostede i 1984 omkring 1.000 kr. på gaden. I dag kan du få den samme mængde for 200 kr. Så det er da ikke mærkeligt, at flere og flere køber det.

Kapitel 4: Klassefesten

Der var klassefest om aftenen den dag. Jeg hang jo ikke så meget ud med dem fra klassen længere og gad egentlig ikke, men jeg vidste, Trine kom, og hende ville jeg jo godt lidt ind på livet af. Jeg måtte først ha' fat i noget hash, for jeg havde ikke råd til at drikke mig fuld, og jeg gad ikke til fest, hvis jeg ikke var påvirket. Det ville være dødkedeligt. Jeg plejede jo at købe af Claus, men han tog ikke telefonen, og jeg kunne ikke finde ham nede ved stranden, hvor han plejede at holde til. Den eneste, jeg så ved stranden, var Niller. Han hang lidt sammen med Claus, men jeg kendte ham ikke rigtig. Så det var lidt svært at gå hen og spørge ham, men jeg skulle jo ha' noget at ryge, og det var vist den eneste løsning. "Hey Niller", råbte jeg, han kiggede over imod mig, og det var svært at se, om han genkendte mig. Han løftede hånden som en slags hilsen, og jeg gik over imod ham. "Hva' så, du er Phillip, ikk'?", sagde han, da jeg nåede over til ham. "Jo, det er mig", svarede jeg. Det gjorde det meget lettere, at han kunne huske, hvem jeg var. "Æhh Niller, jeg kan ikke lige finde Claus, men øhh ved du, hvor jeg altså måske kunne finde noget...". Jeg trak på det sidste, brød mig ikke rigtig om at snakke så åbenlyst om hash, når jeg ikke rigtig kendte ham. "Søger du hash, min unge ven, så kan jeg hjælpe dig!". Puhaa, det her gik meget lettere, end jeg havde troet. "Ja, har du noget, for jeg vil gerne købe lidt?", sagde jeg. "Ruller du selv?", spurgte han. "Klart" fik jeg hurtigt ud, ville jo godt lyde lidt sej. Jeg gav ham en halvtredser, og han gav mig en lille pakke sølvpapir. Vi skiltes hurtigt igen, og jeg tænkte ikke så meget over, hvor Claus var. Han havde nok overladt forretningen til Niller den eftermiddag.

Jeg havde fundet ud af, at Claus var en slags pusher, eller at han i hvert fald solgte for én. Man stiller jo ikke så mange spørgsmål, og det er jo heller ikke vigtigt. Jeg glædede mig ikke rigtig til festen. Kun til at se Trine. Men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle imponere hende eller få hendes opmærksomhed, for hun var en af de lækre piger, og der var mange andre fyre efter hende. Jeg gjorde mig klar et godt stykke tid før. Jeg havde alligevel ikke andet at give mig til. Festen blev holdt hjemme hos en, der hed Bjørn, en af duksedrengene, der aldrig var med på ballade, men hans forældre var stjernerige, så de havde et kæmpe hus, der nærmest var skabt til fest. Der kom vist også nogle, der ikke var fra klassen, men Steven kom i hvert fald ikke, så jeg følte mig lidt alene, da jeg nåede frem til huset.

Der var allerede gang i den. Musikken var høj, og jeg gik langsomt igennem hele huset og kiggede efter Trine. Klokken var vel omkring 21, men jeg kunne ikke se Trine nogen steder. Der var mange flere end dem, der kom fra klassen. Så mange mennesker jeg ikke kendte, og jeg kunne mærke, jeg begyndte at blive lidt ensom. Så var det jo godt, at jeg havde rullet en joint derhjemme. Jeg fandt et toilet på førstesalen, hvor jeg satte mig ud. Jeg tændte jointen. Følelsen, der strømmede gennem min krop, var overvældende, og jeg sank lidt sammen og sad og nød øjeblikket. Alle de frustrerende følelser forsvandt langsomt. I det her øjeblik følte jeg mig lykkelig. Jeg ville næsten ønske, jeg kunne være blevet her altid. Alle tingene på badeværelset begyndte også at ligne bløde og rare ting, der nærmest var lavet af plys. Jeg måtte dele den voldsomme kærlighed, jeg følte til alting med

nogle andre. Jeg svævede ud af toilettet ned ad trappen og ud på dansegulvet. Jeg snurrede rundt om mig selv med armene bredt ud. Det var den eneste måde, jeg lige kunne finde ud af at dele min kærlighed med alle i lokalet på. Jeg svævede videre fra dansegulvet over til nogle, der stod og snakkede. Jeg forsøgte at kysse dem alle, men det lykkedes dem vist at holde mig væk. Jeg fik mig væltet ud i køkkenet, hvor jeg straks kastede min kærlighed på køleskabet, man kan nemlig godt blive sulten af al den kærlighed. Der var mange andre derude, men jeg satte mig foran køleskabet og begyndte måltidet. Jeg startede bare fra en ende af. Måske skulle jeg ikke være begyndt med lågen i køleskabet, for jeg blev hurtigt træt af ketchup og mayo. Men alt røg ned. Det er godt nok sjældent, jeg er så sulten. Hashen slog virkelig hårdt denne gang, for det var, som om jeg blev mere og mere basket. Tingene hvirvlede rundt omkring mig, og hvem der var hvem, fattede jeg ikke.

Pludselig stod hun der foran mig, Trine, Jordens dejligste pige, og jeg stod der med leverpostej ned af hagen. Jeg havde lidt svært ved at fokusere på hende, så jeg måtte hele tiden gå tættere på eller længere væk for at se hende. "Der er nok én, der er blevet sulten, hva'!", sagde hun friskt, og jeg prøvede at holde fast i noget, så jeg kunne snakke til hende. "Jaahh" var alt, jeg kunne få sagt. Det var lidt svært at virke cool, når man lige har voldædt alt fra mayo til løg. "Jeg er måske lidt dårlig", kunne jeg lige få frem, mens jeg kunne mærke, at det nok ikke varede så længe, før jeg kastede op. Hun smilede, eller sådan så det i hvert fald ud. Jeg begyndte at miste kontakten med omverden igen, og jeg måtte ud og have noget frisk luft. Jeg var i en frygtelig situation: Jeg stod og snakkede med hende, jeg allerhelst ville score, men samtidig var mit indre i oprør, og hvis det ikke skulle ende ud over Trine, måtte jeg nok hellere prøve at komme ud. Hvis jeg *ørlede* nu, ville mine chancer hos Trine for altid være spildte, så jeg skulle ud. "Vi ses!", nåede jeg lige at få sagt, inden jeg stormede forbi hende og mod den nærmeste udgang.

Jeg var så skæv, at det kneb lidt med stedsansen, men pludselig befandt jeg mig i et rum, hvor der ikke var andre. Der vendte jeg vrangen ud af min mave, og er du sindssyg, det lettede. Jeg hang lidt over mit eget bræk, inden jeg fik mig selv på benene igen. Alt snurrede for mig, og jeg tænkte, det var på tide at komme hjem. Rummet jeg stod i lignede faktisk ret meget et soveværelse, det var vist Bjørns forældres. Jeg kunne ikke gå ud til festen igen, så jeg åbnede vinduet og begyndte at kravle ud. Jeg nåede ikke at undersøge, hvad der var under vinduet udenfor, men det fandt jeg ud af, da jeg landede. Det var en slags roser af en slags, det gjorde i hvert fald ondt. Men jorden var blød, så jeg blev liggende lidt, eller nogle timer endte det med. Da jeg vågnede, var der stille og mørkt. Festen måtte være forbi, så jeg listede mig ud af haven og hjem. Det var en lang tur, og nøj hvor var mit hoved tungt.

Undersøgelse af 9. klasser i 2002		
Rusmiddel	Prøvet	Mere end 3 gange
Hash	25,2 %	15,9 %
Sniffet gas e.l.	8,3 %	4,9 %
Amfetamin	3,9 %	2,0 %
Ecstasy	3,2 %	0,7 %
Svampe	1,9 %	0,8 %
Kokain	1,3 %	0,5 %
Rygeheroin	1,3 %	0,3 %
Crack	1,0 %	0,4 %

Kapitel 5: Stangtennis og Statoil

I aften havde Steven og jeg aftalt, at vi skulle spille stangtennis. Vi skulle selvfølgelig ryge først, og det var altså min tur til at sørge for noget at ryge. Vi ville ryge bong; noget Claus havde fortalt os om. Steven havde styr på det med bongen, jeg skulle bare skaffe en klump. Men det var lettere sagt end gjort, for jeg havde ingen penge, og jeg skyldte Claus 300 kr. Det var ikke så meget, men jeg skulle altså betale dem, inden jeg kunne købe mere. Jeg kunne ikke rigtig låne dem af mor, for hun ville jo spørge, hvad de var til, og jeg kunne ikke så godt sige, at det var til hashgæld. Alt det stod jeg og tænkte over nede på tanken. Og der fandt jeg løsningen. Jeg kunne jo godt tage dem af kassen. Jeg talte ikke kassen op, og det var da ikke så unormalt, at der manglede 300-400 kr. efter en hel dag. Jeg stod lang tid og tænkte over, om det nu ville være forkert at gøre det, men på den anden side, hvem ville finde ud af det? Jeg ventede, til der ikke var nogen kunder, og så hev jeg en 500 kr. seddel op af kassen og stak den i lommen. Det var lidt mere, end jeg havde brug for, men 300 eller 500 det var da lige fedt. Lige da jeg var færdig med min mission, slog det mig: Tanken havde jo overvågningskamera. Hvis de manglede penge, ville de måske kigge båndet igennem, og så ville jeg jo hurtigt blive opdaget.

Typisk! Hvorfor havde jeg ikke tænkt på det først? Jeg begyndte allerede at svede, og der var kunder den næste halve time, så jeg kunne ikke gøre noget ved det. Men da den sidste var ude, fandt jeg kameraet og fulgte kablet. Hvis jeg nu kunne finde videomaskinen, ville jeg måske kunne redde skindet og min egen røv. Ude i baglokalet fandt jeg maskinen. Den var ikke låst inde, men jeg havde ikke lige gjort mig de store planer om, hvad jeg skulle gøre ved den. Ude bagved stod også alle videobåndene til videoudlejningen, og da jeg fik øje på Terminator 2 dukkede planen op. Jeg hev filmen med mig, tog båndet ud og smed T2 i videomaskinen og overvågningsfilmen i T2-kassetten. Om det var en god plan, ved jeg ikke, men jeg kunne da altid sige, det bare var noget, jeg havde gjort for sjov. Det var i hvert fald bedre end at blive taget med snitterne i fadet. To timer senere stod Steven og jeg på en græsplæne med stangtennis, en bong og noget hash. Det var egentlig for koldt til at være ude, men vi kendte ikke rigtig nogen steder, hvor vi kunne være inde og ryge. Vi skulle i skole dagen efter, men det gjorde nok ikke så meget, hvis vi mødte lidt senere. Jeg ved ikke, hvor idéen med stangtennis kom fra, men det var ligesom om, jeg vurderede de fleste ting ud fra, om de ville være skægge, hvis man havde røget den stærke tobak først.

Jeg er verdens bedste stangtennisspiller, eller det blev jeg i hvert fald. Vi spillede måske ti minutter, og jeg havde vundet sytten gange. Steven kunne slet ikke ramme. I stedet begav vi os på en vandring. Det var svært, for jeg syntes, alt lys var for stærkt, så vi måtte uden om alle gadelamper og andre lyskilder. Og hvis der var lys, måtte jeg holde mig for øjnene og lade Steven føre mig. Men vi havde den helt store griner på.

Shit, klokken er jo snart 14. Så skal jeg jo på arbejde på tanken. Eller var det kl. 15, og er det i det hele taget i dag? Jeg må hellere tage derhen. Jeg burde

skrive det ned bare en gang imellem. Skrive hvad ned? Hvad skal jeg skrive ned? Jeg tror, jeg tænker for meget, ja det er det, jeg gør. Hvad mon klokken er? 13.50, fuck så skal jeg da på arbejde!

Jeg fløj ud af døren. Statoil ligger kun fem minutter væk, men jeg havde lige røget en joint sammen med Steven. Han var gået lige bagefter. Han trippede i farver og kunne slet ikke holde min grønne sofa ud. Jeg var henne på tanken 14.30. Jeg syntes ellers kun, det havde taget et øjeblik, men det er altså heller ikke hver dag, man ser elefanter her i byen, og så var de alle på rulleskøjter. Min chef syntes ikke, at det var en god nok grund til at komme for sent, så jeg blev trukket i løn. Jeg prøvede at virke normal, selvom om jeg havde røget, men pludselig slog det mig, hvor meget min chef lignede en forvokset hamster, hvis man kneb øjnene sammen og lagde hovedet lidt på skrå.

"Phillip, hører du hvad jeg siger til dig?", råbte min chef mig ind i hovedet. Nu lignede han ikke en hamster mere. "Ja, ja, klart. Det skal du ikke tænke på", sagde jeg og spekulerede på, hvad han havde sagt. Til mit held opdagede han ikke, at jeg var skæv, og gik lige bagefter. Hvad kunne der også ske? Jeg havde jo kun røget lidt, jeg burde vel ryge lidt mere, så jeg ikk' blev dårlig, mens jeg var på jobbet. Jeg gik hen og tog en cola i køleren. Hvis jeg var heldig, ville det måske blive en stille dag.

"Hvor har I kølervæske?", hørte jeg bag mig, og jeg snurrede straks rundt for at se, hvor stemmen kom fra. Der var kommet en kunde ind, uden jeg havde opdaget det – utroligt! Det føltes, som om min krop fortsatte med at snurre rundt. "Øhhh, dér!", sagde jeg og pegede imod noget, jeg mente kunne være kølervæske. "Frukt og grønt? Har I kølervæske mellem frukt og grønt?". Egentlig lød det fornuftigt i mine ører. Frukt og grønt skal vel ligge køligt, og kølervæske burde vel så også gøre det... Men jeg var ikke så sikker. "Øhh, jeg tror, vi har udsolgt, faktisk... ja, vi har udsolgt. Kom igen på mandag", fik jeg sagt, mens jeg tænkte på, at ham her også lignede en hamster, men nu skulle man bare have det ene øje lukket for at se det. "Jamen, det er mandag", sagde manden.

Jeg kunne ikke holde det ud længere, jeg måtte af med ham her. Så jeg råbte, alt hvad jeg kunne: "Hvis du er så klog, hvorfor er det så mig, der arbejder her og ikke dig?". Jeg havde taget et par skridt hen imod ham, ikke fordi jeg ville ham noget, men det virkede rigtigt at gøre, måske også fordi jeg var ved at miste balancen. Jeg tror, jeg virkede truende, hvis man da kan det iført Statoils uniform, for han gik, mens hans råbte noget om, at han ville klage. Han kunne klage, alt det han ville, han skulle bare ikke gøre det til mig. Jeg måtte altså ryge igen, al den snakken havde gjort mig helt ør. Der var lidt tilbage af jointen, Steven og jeg havde røget. Jeg ville egentlig have røget det ude bagved, men så kunne jeg ikke holde øje med butikken. Så jeg satte mig ned bag ved disken og tændte. "Baaaahhhhhh, baaaaaaahhhhhhhh", sagde jeg for mig selv, mens jeg pustede røgen ud. Det gjorde de altid på filmene, og det virkede meget cool. Jeg kunne bare aldrig få min stemme så hæs. Jeg sad og nød, hvordan jointen sparkede ind, da jeg pludselig hørte en kvindestemme sige: "Hallo, hallo er her nogen?". Fuck, hvorfor havde jeg ikke hørt døren, jeg måtte af med jointen. "Hallo?", hørte jeg igen. Hun lød egentlig

lækker, så jeg måtte hurtigt op. Jeg smed jointen fra mig og rejste mig op. "Hej, hvad kan jeg hjælpe dig med?", sagde jeg, mens jeg tænkte på, hvad jeg rent faktisk kunne hjælpe hende med. "Jeg skal betale for bilen ude ved stander nr. 3", sagde hun og smilede. Hun var måske verdens dejligste pige. Hun kunne altså ikke være meget ældre end mig, og uanset hvad jeg prøvede, kunne jeg ikke få hende til at ligne en hamster. Jeg lænede mig ind over disken og sagde selvsikkert: "Den klarer jeg", og blinkede frækt, syntes jeg i hvert fald selv. Men mit venstre øje ville altså ikke holde op med at blinke, og da jeg skulle trykke på knapperne for betalingen, var det lidt svært at se, hvilken en knap jeg skulle trykke på. Jeg smilede igen til hende, mens det føltes, som om mit øje prøvede at flyve og brugte øjelåget som vinge. "Er du okay?", spurgte hun med den der stemme, som bare gjorde mig blød i knæene. "Ja ja, jeg er på toppen", sagde jeg og trykkede på en tilfældig knap og håbede på det bedste, alt imens jeg kunne mærke mine knæ begyndte at fjedre under mig. Jeg kunne pludselig lugte røg, og jeg må simpelthen ha' røget for meget. "Hey, det brænder", sagde min drømmepige. Jeg skulle lige til at sige til hende, at det var på samme måde, jeg havde det med hende, men så så jeg, at det rent faktisk brændte. Jeg havde smidt jointen i nærheden af noget papir bag disken, som nu var blevet til et lille bål. Jeg glemte alt om at score kvinden fra mine drømme og løb ud efter noget vand. Men mine knæ fjedrede voldsomt, og jeg kom ikke så hurtigt frem, som jeg håbede på, fordi jeg var helt nede i knæ. Jeg kæmpede mig frem, da jeg pludselig hørte en brandslukker blæse derudad. Hvorfor havde jeg ikke tænkt på at bruge den? Kvinden havde fundet brandslukkeren, før jeg havde fundet vandet. Nu var hele tanken fyldt med det der brandsprøjtehejs, og jeg var endda selv dækket af det. Det ville tage timer at gøre rent. Jeg kiggede på mit ur: 15.10. Fuck, tre timer mere, før jeg havde fri. Det her kunne godt gå hen og blive en dårlig dag. Jeg glædede mig til at skulle mødes med Steven om aftenen og forsvinde i en ordentlig koger og glemme dagens strabadser.

Brev fra Statoil

Phillip Nielsen – Du er med øjeblikkelig virkning fyret fra jobbet som servicemedarbejder hos Statoil. Grunden til fyringen er den beklagelige hændelse sidste weekend, hvor du overskred de fleste retningslinier, der er gældende for en servicemedarbejder hos Statoil. Desuden sender vi dig regningen for oprydningen.

Kapitel 6: Farvel, Steven!

Ordet "skoletræt" kunne slet ikke dække, hvor meget jeg hadede at gå i skole for tiden. Jeg tror, lærerne havde en mistanke, om at jeg røg meget hash. Der var vist ingen i klassen, der ikke vidste det, selv Trine. Jeg røg også næsten hver dag nu. Efter vores demonstrationskoger røg jeg ikke på skolen. Jeg holdt mig væk, hvis jeg havde lyst til at ryge i skoletiden. Jeg kunne ikke rigtig bruge skolen til så meget. Jeg ville jo ændre verden, og det gjorde jeg altså ikke fra skolebænken. Mit store problem var bare, at det var svært at skaffe pengene til forbruget. Når jeg endelig var i skole, kunne jeg ikke koncentrere mig. Det var heller ikke så sjovt, for jeg havde jo sjældent lavet lektier.

Kære dagbog

Den 11/04 2003

I dag ringede de fra skolen og spurgte, hvad Phillip fejlede, siden han ikke har været i skole de sidste tre dage. Jeg blev helt fra den. Jeg troede da, at han selv stod op hver dag og gik i skole.... Hvor har han så været? Jeg bliver nødt til at snakke med ham, når han kommer hjem. Men jeg ønsker bare ikke, at vi skal blive uvenner og sure på hinanden, og det er næsten altid det, det ender med, hvis jeg prøver at snakke med ham. I sidste uge kom der også brev fra Kommunen, og jeg ved, det handler om et møde med ham socialrådgiveren Flemming fra ungeteamet. Jeg håber, at Phillip forstår alvoren i det og ikke bare smider det ud. Jeg ved jo godt, at han ryger hash nogle gange, men jeg prøver nok at overbevise mig selv om, at det ikke er så slemt, men for at være ærlig så kan jeg se, hvor sløv og ødelagt han bliver. Men hvad skal jeg gøre? Jeg har prøvet at lægge en lille folder ind på hans værelse om hash. Jeg håber, han læser den.

Det var først her den sidste uge, jeg havde pjækket meget, og da jeg kom hjem efter at have drevet rundt i nogle timer, sad mor derhjemme og græd. Da hun så mig, tørrede hun tårerne væk og sagde: "Phillip, vi bliver nødt til at snakke". Fuck!, tænkte jeg, hun ved, jeg ryger og pjækker. Jeg fik den helt store balle, hvor hun skiftevis græd og råbte af mig. Jeg lyttede pænt og lovede at stoppe og tage mig sammen i skolen.

Samme aften var jeg med til mit første bræk. Jeg var igen kommet til at skylde Claus penge, men han sagde, at hvis jeg nu tog med og holdt vagt, slog vi en streg over det. Jeg følte mig næsten helt som en gangster, da jeg i mit mørke tøj stod ude ved villavejen, hvor tyveriet skulle foregå. Jeg stod og sugede på en smøg. Jeg var begyndte at ryge almindelige cigaretter også. Det kunne jeg jo lige så godt, når jeg også røg alt muligt andet. Jeg skulle bare ringe til Claus på mobilen, hvis der skete noget, så jeg stod klar med min mobil i hånden. Jeg svedte helt vildt, men spændingen var lidt fed. Jeg var jo en af de hårde drenge nu, syntes jeg selv. Syv minutter varede det helt præcis, før de kom ud af huset, og vi alle sprang ind i Claus' BMW. Der var heldigvis ikke sket noget, så det var rart at komme væk. Vi var alle oppe og køre, og hjemme hos Claus blev der kigget på byttet. De havde nappet en masse cd'er og nogle kontanter. Niller havde taget et sæt golfkøller, som han stod og svingede med. Claus tændte en joint, som hurtigt gik rundt. Jeg nød igen bare at slippe væk. Det med mor betød ikke så meget lige nu, og skolen, ja hvad

skulle jeg bruge den til? Jeg lagde mig på en madras hjemme hos Claus, for jeg gad ikke tage hjem. Der var bare problemer. Claus havde en lille lejlighed, som var vildt hærgnet. Han gjorde vist ikke så meget ud af den. Men det var nu hyggeligt nok, og jeg gled dejligt ind i søvnen, godtasket.

Jeg vågnede med et sæt. Hvor var jeg? Langsomt begyndte jeg at komme til mig selv; Claus, brækket og skænderiet med mor kom til mig. Klokken var vel cirka 7.30, så jeg tænkte, jeg hellere måtte komme i skole. Mors balle sad nok lidt i mig. Jeg havde stadig alt det mørke tøj på. Jeg har nok ikke lugtet af blomster, men det var vigtigere at komme i skole, og jeg kunne ikke nå at komme hjem inden, så det var bare direkte derhen. De andre sov stadig, da jeg gik. Jeg kendte ikke rigtig nogen af dem, der var der, andet end af navn: Claus, Niller, Sømanden, det blev han kaldt pga. en tatovering, han havde af et anker på armen og Rasmus, også kaldet Rasser.

Men de var nu alligevel de mennesker, jeg var tættest på ud over Steven. Jeg ville ikke ende som nogen af dem. De var for langt ude, men meget griner at være sammen med.

Steven skulle også have været med, men han havde fået stuearrest og var tvunget til at være hjemme. Hans forældre var flippet helt ud, da de fandt ud af det med hashen. Jeg var blevet træt igen, da jeg nåede skolen, og jeg var helt kvæstet i kroppen. Jeg sov nærmest, da jeg gik ned ad gangen og listede ind i klasseværelset. Jeg så ikke på nogen i klassen. De sad sikkert bare og stirrede, så jeg fik lige sat mig, da en stemme jeg ikke rigtig kendte sagde: "Unge mand, vi er vist gået forkert". Jeg kiggede op og rundt omkring mig. Jeg store torsk! Jeg var gået ind det forkerte klasselokale, det var parallelklassen. Jeg fik øje på Steven, som sad og fnes, og jeg sendte ham dræberøjne og smilede ironisk til læreren, hvorefter jeg rejste mig og slentrede ud. Hvorfor skulle dørene også ligne hinanden så meget? Jeg gik længere ned ad gangen og ind i min egen klasse. Jeg mødtes med Steven i frikvarteret og fortalte om indbruddet. Han savnede så meget at ryge, så vi aftalte, at jeg skulle komme forbi sent, når hans forældre sov, med en joint. Og så kunne vi sidde lidt ude i deres have og stene.

Jeg var lige hjemme hurtigt og skifte tøj og fik en tur under bruseren. Så skyndte jeg mig af sted igen, for jeg havde bestemt ikke lyst til at møde mor. Jeg tog forbi Claus, som bare sad og gloede TV, mens han sad og rullede en masse joints. Jeg slappede egentlig meget godt af der, selvom jeg følte mig lidt utilpas en gang imellem. De var jo noget ældre end mig dem, der kommer der. Han bestilte pizza, som vi åd i løbet af ingen tid. Bagefter spillede vi Playstation. Vi snakkede ikke så meget i løbet af aftenen. Hen ved 22-tiden kom Sømanden forbi. Måske var det lidt forkert at kalde ham Sømanden, for det lyder som en kæmpe, men ham her var en lille splejs. Han var ikke højere end mig.

Jeg havde aftalt med Claus, at jeg skulle ha' et par joints med, når jeg skulle gå. Der var ikke så meget snak om penge længere. Claus regnede nok med, at jeg stillede op, hvis der var brug for mig.

Steven sendte mig en sms og sagde, at nu sov hans forældre. Jeg tog derover og sneg mig ind i haven. Steven sad allerede på en bænk, de havde i haven, så jeg satte mig ved siden af ham. Ingen af os sagde noget i de første minutter. Måske tænkte vi? Måske endda det samme? Jeg kunne i hvert fald ikke helt overskue min situation. Mit liv havde ændret sig markant, siden Steven og jeg var blevet venner. Jeg brugte også et øjeblik på at tænke på, om det var det rigtige, jeg valgte her i livet. Men der var bare for mange ting, og når de kom frem, var de for overvældende. Og det gjorde det endnu mere uoverskueligt at skulle ændre på noget af det. "Skal vi ikke ryge Phillip?", hviskede Steven. Det var det, der kunne lette mit hoved, og som svar fiskede jeg en joint frem og tændte den i en fart. Vi sugede den gode røg dybt i lungerne og blev godt baskede.

Jeg vågnede med en kæmpe hovedpine, og det lignede nu heller ikke mit værelse, der hvor jeg vågnede, men mere en skov. Fuck, det var en skov! Ved siden af mig stod en spasserknallert, og jeg syntes, jeg kunne huske den svagt. Steven lå nogle meter fra mig og kogte. Jeg hundefrøs. Det var pissekoldt, og jeg havde ikke særlig meget tøj på. Langsomt begyndte aftenens begivenheder at dukke op i mit hoved. Vi var gået fra Stevens forældres have og havde delt en joint mere. Vi havde begge været i balladehumør, hvilket først gik ud over naboens rosenbed. Vi knækkede alle roserne én for én, mens vi prøvede at lade være med at dø af grin. Det var, som om jeg kun kunne sige "Fakta" i lang tid, og Steven svarede igen med at sige "Føtex", og sådan blev vi ved i lang tid. Pludselig så vi en spasserknallert, der stod og nærmest råbte på at blive "lånt". Jeg kiggede på Steven og sagde "Faktaaaaa", og han sagde "Føtex-spasserknallert". Min plan var helt klart, at vi skulle køre til verdens ende på den. Den var vejen ud til den verden, som jeg ville ændre. Det er egentlig sjovt, så tit jeg tænkte på at ændre verden, for jeg havde ikke den mindste idé om, hvad det helt præcis var, jeg gerne ville ændre, men noget skulle i hvert fald ændres. Og starten skulle altså foregå på denne knallert. Vi brugte lang tid på at kortslutte den. Godt nok havde jeg været med til et indbrud, men derfor er man jo ikke mestertyv med det samme. Måske var det også fordi, det kun var min ene hånd, der gad hjælpe. Den anden ville hellere vinke til Steven. Men vi fik den i gang langt om længe, og Steven hoppede op bag på den, oven på et slags bagagerum der var.

Det var en skøn følelse bare at suse af sted. Steven råbte noget om farten en gang imellem, men han kunne jo bare holde fast. Det lærte han i hvert fald hurtigt, for efter det første skarpe sving, jeg tog, kunne jeg ikke høre ham længere, og da jeg kiggede bagud, var han røget af. Han lå og så lidt forslået ud, men han var hurtigt klar til at køre videre. Nu satte vi kursen mod byen, der skulle jo være lidt sjov i gaden. Klokkeren var nok blevet over midnat, men der var masser af folk i gaderne stadigvæk. Steven hev sine bukser ned om anklerne og viste sin røv, hver gang vi passerede nogen. Da vi nåede ned omkring torvet, så jeg en pølsevogn stå helt alene på torvet. Lige med et kunne jeg mærke sulten stige op i mig som en vulkan. Jeg satte kursen mod den. Der var vist rødt et par steder, men det kunne jeg ikke tage mig af. Jeg fik aldrig sagt til Steven, hvad min plan var, men han fandt ud af det, da jeg ramte pølsevognen med siden af spasserharleyen. En gang til fløj han af kværnen, mens jeg bankede brystet ind i styret. Det gav et kæmpe smæld, og

jeg troede, at det var ovre med både knallerten og os. Men på mærkværdig vis kørte motoren stadigvæk, og Steven stod på benene. Der løb godt nok lidt blod ned af hans pande, men han virkede da okay klar. Min plan havde virket. Pølsevognen var blevet flået ned af dens støttehjul, og bumpet, da den ramte jorden, havde fået døren til at springe op. Jeg hoppede af knallerten og faldt, lige så lang jeg var. Jeg havde åbenbart slået knæet ved sammenstødet, men jeg fik rejst mig op og humpede ind i den skadede vogn. Jeg nakkede en ordentlig stak pølser i favnen, hvorefter jeg løb ud og sprang op på knallerten igen. Steven stod stadigvæk og stirrede tomt ud i luften. Jeg hoppede ned og skubbede ham hen imod knallerten, og fik ham placeret bag på. Vi måtte hurtigt væk derfra. Der havde været et højt smæld, så der var nok nogen, der havde hørt det og ringet til panserne. Jeg speedede op og kørte væk derfra. Jeg kørte bare og valgte hele tiden de mindste veje. Jeg sad og gnaskede på pølserne, mens jeg kørte af sted. Hashen gav stadig beroligende følelser, og nu havde jeg også en fed historie at fortælle de andre.

Og så kunne jeg ikke huske mere. Jeg må være kørt ud i skoven på en eller anden måde og fået os smidt i skovbunden. Jeg ruskede lidt i Steven, mens jeg ringede til Claus. Han var frisk nok på at hente os, men ville smide os af lige uden for byen, for han fortalte, at Steven var efterlyst, og han ville ikke tages med ham i bilen. Da jeg havde lagt på, fik jeg endelig lidt liv i Steven, men det var ikke let. Jeg troede, han var død. Med alt det blod han havde i ansigtet, var det ikke svært at forestille sig. Han havde også mega hovedpine, men efter vi havde siddet og sundet os lidt, begyndte vi at grine lidt af det hele. Ikke for voldsomt, for det gjorde ondt i hele kroppen. Claus kom et kvarter efter. Det krævede et par opkald ham og mig imellem, før vi fandt hinanden. Der var ingen, der sagde noget i bilen. Claus virkede lidt sur over at skulle risikere noget ved at køre med os, men han sagde ikke noget. Da Steven fik at vide, at han var efterlyst, gik han helt i panik. Claus måtte råbe: "Hold kæft!" ad ham, før han klappede i. Lige uden for byen blev Steven sat af. Claus sagde, at hvis Steven blev taget for at have været med i nattens festligheder, ville jeg også ryge med, hvis vi var sammen, så det var bedre, at vi ikke blev set sammen. Derfor jeg fik lov at køre med ind til byen, hvorfra jeg sjuskede hjem. Hjemme smed jeg mig på sengen og faldt med det samme i søvn igen.

Byens avis skrev:

"I løbet af natten har to tyve begået et rambuktyveri på Søren's pølsevogn på Rådhusstorvet. De kørte en handicapknallert ind i siden på pølsevognen, hvorefter de tog for ca. 300 kr. hotdogpølser. Hverken gerningsmænd, handicapknallert eller byttet er blevet fundet. Dog er knallerten meldt savnet. Øjenvidner beskriver gerningsmændene som værende i 14-15-års-alderen, og politiet mener, at de tilhører byens helt unge hashmiljø".

Jeg så aldrig Steven igen. Da han nåede hjem, kørte de ham på skadestuen, og han blev syet med tolv sting i hovedet. Dagen efter kørte de ham på en

efterskole langt væk, og jeg hørte aldrig noget fra ham. Politiet kædede aldrig pølsevognen og Steven sammen, og hvis de gjorde, har han holdt sin kæft, for jeg gik i lang tid og frygtede, at politiet ville hente mig. Claus gav mig en håndfuld joints, da vi skiltes og bad mig holde mig væk fra ham i en uges tid, bare indtil tingene faldt lidt ned igen. Jeg skyldte snart en af de store tjenester til ham både for alle jointene, og fordi han hentede os i skoven. Men jeg savnede Steven. Det var lidt trist at ryge alene. Skænderierne derhjemme med mor kom oftere og oftere. Jeg undgik som regel at være hjemme samtidig med hende, og Knas havde jeg ikke set i lang tid, men hva', jeg savnede Steven mere. Mor havde lagt en brochure på mit værelse om hashrygning. Jeg syntes, det var det mest ynkelige forsøg på at gøre noget for mig, så jeg brugte noget af den som filter i en joint. Mens jeg sad og nød den, begyndte jeg at tænke over, hvor mange penge jeg havde brugt på hash i løbet af året, og det var ikke så lidt. Jeg kunne have fået flere sæt tøj, et stereoanlæg, min egen knallert, alle de cd'er, jeg syntes var fede. For hvert et hvæs jeg tog af jointen, dukkede der flere ting op, jeg kunne have købt i stedet for.

11-årige piger får hash for sex

”Ud fra mit kendskab til problemet har vi 10.000 unge mellem 13 og 16 år, der ryger dagligt. Vi ser bankehammer-skæve børn overalt, hvor vi kommer ud, og det er ligegyldigt, om det er Køge, Gentofte eller Sønderjylland”, siger Søren Tilde, daglig leder af projektet KILEN i København, der arbejder med adfærds- og tilpasningsvanskelige unge.

Kapitel 7: Gangster

Eksamen nærmede sig langsomt. Ikke fordi jeg lagde så meget mærke til det, for når jeg viste mig på skolen, blev jeg sendt ned på kontoret og fik skældud. Jeg var også blevet lokket med til et møde med min mor og en social-et-eller-andet, men deres gode ord virkede bare ikke rigtig. Jeg kunne altså heller ikke rigtig følge dem. Hvad var det lige, jeg skulle bruge skolen til? Jeg havde da ingen planer efter niende klasse. Da de spurgte, hvad jeg så ville med mit liv, grinede de alle, da jeg sagde, jeg ville ændre verden. Undskyld, men hvem var det lige, der ændrede noget som helst, med noget man lærer i niende? Nå, men fuck dem! Nu skulle jeg bare lige over den der eksamen, og så kunne jeg måske få lidt tid til at slappe af. Efter at Steven forsvandt, blev det så som så med alle de vilde ting. Jeg hang meget udovre hos Claus, men der blev det altid sådan lidt stener, når vi røg. Måske lige med undtagelse af dengang hvor Niller var begyndt at spille golf indenfor hos Claus, som selvfølgelig ikke var hjemme.

Trine havde jeg opgivet, hun var ligesom heller ikke rigtig pigen for mig. Lidt for kedelig, syntes jeg. Der kom en masse piger forbi nede hos Claus, men de var noget ældre end mig. Det var alle, der kom der, altså ældre end mig, så jeg gjorde en del ud af at være lidt mere cool, end jeg måske var.

Claus var begyndt at indkassere nogle af de tjenester, jeg skyldte ham. Jeg begyndte at gå ud med hash for ham. Ud til kunder der ikke ville forbi og så hente pengene med hjem. Nu var jeg en helt lille gangster, måske var det ikke det fedeste job. Det mindede jo lidt om at løbe med aviser, men det gav altså lige lidt mere. En anden ting, jeg var blevet god til, var at nakke bilradioer, det var let. Bare lige banke ruden ind med et kobet og så vippe den ud med kobenet. Det tog ikke mange sekunder. [blemer.dk](http://www.blemer.dk)

Jeg havde fået datoen for eksamen, og jeg prøvede at huske den hele tiden. Jeg vidste ikke helt, om de ville lukke mig ind, hvis jeg dukkede op. Men jeg var lidt bange for, at hvis jeg ikke gjorde et forsøg, ville de finde på alt muligt lort for at gøre livet surt for mig. Det foregik vist over flere dage, men hvis jeg nu bare mødte op til en af dem, kunne det vel være fint.

Livet var surt nok, syntes jeg. Politiet vidste efterhånden, hvem jeg var, og nappede mig desværre nu og da, men de kunne ikke rigtig stille noget op med mig, så det tog jeg ikke så tungt. I hvert fald lige indtil de tog mig med nogle og 60 gram. Det var helt åndssvagt, at Claus havde sendt mig af sted med så meget. Jeg var på vej ud til en kunde, da der pludselig kørte en politibil op på siden af mig. Jeg slappede bare af, jeg vidste, at de ikke rigtig kunne gøre så meget, for jeg havde ikke nok på mig. Det kunne højst blive til en advarsel eller noget. Så jeg var venlig lige indtil en af dem visiterede mig og selvfølgelig fandt pakken og udbrød: "Uhh, der er skam bid i dag". Det fik mit blod til at fryse, og i det øjeblik hvor den anden betjent kiggede, vristede jeg mig fri og løb, alt hvad jeg kunne. Jeg nåede desværre ikke mere end 20 meter, for så faldt jeg, lige så lang jeg var. Og inden jeg havde set mig om, sad jeg bag i politibilen med håndjern på.

- Hashrygerne bliver yngre og flere.
- Superhash kan give psykoser.
- Skolebørn køber hash i hele landet.
- Unge ryger sig skæve i skolen.
- Den ulovlige røg kan på flere skoler købes i frikvarteret.
- 3000 unge i alderen 12-15 år sidder hjælpeløst fast i hashtågerne.

Kapitel 8: Eksamen

Men jeg var bare begyndt at kede mig noget så frygteligt. Så jeg begyndte at lægge en plan for, hvordan jeg skulle ændre verden. Det var ikke noget, jeg skrev ned, det rumsterede bare oppe i mit hoved. Men først skulle jeg lige til den der eksamen. Jeg vidste ikke engang, hvad den var i, så jeg behøvede ikke rigtig forberede mig. Hvis det var kemi, jeg skulle op i, så vidste jeg da noget om THC-indholdet i en joint. Se, hvis nu det var det, man lærte i skolen: at mikse hash og tobak, så kunne de måske holde mig der. Nå, jeg gik ud fra, det var klokken 8 om morgenen, så da troppede jeg op. Men nøj, hvor var det hårdt at være så tidligt oppe. Det var et stykke tid siden sidst. De andre henne hos Claus havde grinet helt vildt ad mig, da jeg sagde, jeg skulle til eksamen dagen efter, og endnu mere da de fandt ud af, at jeg mente det.

Lærerne havde vist heller ikke regnet med, jeg kom, for de vidste ikke helt, hvad de skulle stille op med mig, men jeg fik lov at sætte mig ind i det store lokale med alle de andre. Det var dansk stil, så mine chancer var vel lige så gode som alle andres. Man skulle vist skrive ud fra nogle emner, men det her var min sidste stil i det danske skolevæsen, så det blev altså en fristil. Her skrev jeg om en lille prins, der blev uretfærdigt forfulgt af alle i det lille kongerige, han boede i, og hans eneste hjælp gennem det hele var en magisk drik, der gjorde ham usynlig. Så var der ingen, der kunne fange ham. Ikke så længe, han var usynlig, men drikken var ikke gratis. Han fik den af en troldmand, der boede lidt uden for kongeriget. Den lille prins måtte betale med sin viden om ting, så hver gang den lille prins fik noget af den magiske drik, tog troldmanden lidt viden fra den lille prins. Prinsen blev dummere og dummere, men havde mere og mere brug for den magiske drik, for han var ikke længere klog nok til at undgå at blive fanget, så han måtte holde sig usynlig det meste af tiden. Til sidst fik den lille prins overtalt troldmanden til at lave en ekstra stærk drik for at få den sidste viden, så den lille prins kunne blive ved med at være usynlig. Troldmanden vidste, at der ikke var meget viden tilbage i den lille prins, så han tænkte, at det nok var bedst at få handlen afsluttet. Troldmanden måtte hjælpe den lille prins med at drikke den sidste drik, for nu vidste prinsen ikke engang, hvordan man skulle drikke. Øjeblikket efter var prinsen væk, væk for altid.

Et faktum om hvor mange der hvert år dør af hashmisbrug

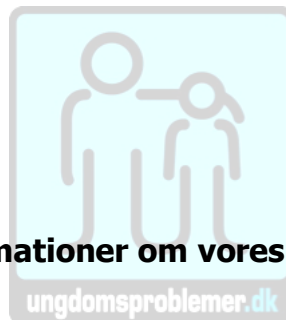
Jeg syntes selv, det var en god stil. Jeg brugte måske 20 minutter på at skrive den, eller én time. Hvem talte? Jeg gjorde i hvert fald ikke. Klokken var cirka 9, da jeg gik derfra. Jeg skulle i gang med min plan, for det var vist tid til at komme videre her i livet. Jeg tog forbi Claus. De lå altid og sov i en ordentlig koger på det her tidspunkt. Jeg listede mig ind, hvor han gemte hashen og alle sine penge. Jeg var megastille, og heldigvis passede han ikke særlig godt på sine penge. Jeg tog en håndfuld. Der har måske været omkring 3.000 kr. Så gik turen hjem, hvor jeg tog en rygsæk og pakkede den med det vigtigste, jeg syntes, jeg havde. Jeg overvejede at skrive en lille seddel til mor, men hvad skulle jeg skrive: "Hej! Jeg er smuttet"? Nej, det holdt ikke rigtig. Jeg løb ned på togstationen og købte en billet vestpå. Toget gik ti minutter efter. Om

måske tyve minutter ville Claus opdage, at der manglede penge, men da ville jeg være på vej derudad, ud i den verden, jeg skal ændre. Så kunne det her sted rådne op uden mig. Jeg var ligeglåd med dem. De var ligeglåde med mig. Sådan var det!

Jeg satte mig og ventede. Sjovt nok havde jeg en joint liggende i lommen. Den kunne jeg vel lige så godt ryge, før jeg skulle af sted med toget. Det havde trods alt været en aktiv morgen. Jeg trængte til at slappe af.

*Kokain er ikke bolsjer.
Ecstasy er ikke bare små sjove piller
Heroin er ikke et uskadeligt mel-pulver.
Hver 5. dansker mellem 15-25 år er helt ude på kanten, hvor stofferne er ved at
tage magten fra dem.
Vil du være med til at fremme denne usunde og dødelige udvikling, eller vil du
være med til at sætte en stopper for den?
Det er dit valg!*

Med venlig hilsen
Søren Lyng
Ungdomsproblemer.dk

Her kan du få flere informationer om vores arbejde med unge:

Om Ungdomsproblemer.dk

Ungdomsproblemer.dk er Danmarks største foredrags- og konsulentvirksomhed, der fokuserer på unges problemer. Hver dag hjælper vi unge, der har det svært med sig selv.

Gennem foredrag, konsulentrådgivning, støttekontaktpersoner, bøger og døgnplaceringer hjælper vi hver dag unge til at få et bedre liv.

Vi har siden 2000 hjulpet tusindvis af unge til et bedre liv gennem vores foredrag, kontaktpersoner, skoletilbud, botilbud, kurser, livsstilssamtaler og diverse konsulenttilbud. Det er netop dette arbejde, som har gjort vores foredrag populære og relevante landet over. Hver dag bliver vi inviteret ud på skoler, fordi vores erfaring med at hjælpe unge ikke stammer fra bøger, men

fra værdifulde erfaringer fra vores daglige arbejde. Ungdomsproblemer.dk ejer DreamCenter i Ballerup, hvor vi holder til.

Ungdomsproblemer.dk består af fem forskellige afdelinger:

1. Foredragsvirksomhed

Ungdomsproblemer.dk er landets største foredragsvirksomhed. Vi taler til over 50.000 unge om året. Foredragene bliver formet efter kundernes behov, og de tager udgangspunkt i foredragsholderens eget liv. Foredragene kan handle om valg, venner, attituder, følelser, konsekvenser, værdier, selvværd, mobning, alkohol- og stofmisbrug, spiseforstyrrelser osv.

2. Kontaktpersonteam

Ungdomsproblemer.dk er landets største konsulentvirksomhed, og vi arbejder med danske unge og unge med anden etnisk baggrund i aldersgruppen 14-23 år. Ungdomsproblemer.dk har flere end 20 kontaktpersoner ansat. Hver dag bruger de tid på at hjælpe unge, som har det svært. De unge belastes af en lang række sociale og personlige problemer, ustabile familieforhold og opvækstforhold med ustabile voksenkontakter. Det kan dreje sig om misbrug, selvmordstanker, mindreværd, negativ attitude, spiseforstyrrelser eller forældreproblemer.

Konsulentordningen bliver oftest etableret gennem diverse socialforvaltninger. Det er således meningen, at man skal være sammen med den unge hver uge i en bestemt periode. Har du eller en ven det svært, kan I kontakte os via hjemmesiden.

3. Botilbud til unge med tilknyttede kontaktpersoner

Ungdomsproblemer.dk udlejer værelser til unge, der har det svært. De tilbydes ophold af forskellig varighed. Skal du døgnplaceres, har du krav på at se, om Ungdomsproblemer.dk er noget for dig, medmindre du er i et eksisterende forløb.

Vi lægger stor vægt på, at de unge får et nyt indhold i livet. Derfor deltager de unge ofte, når vi holder foredrag. Derudover vil de unge opleve omsorg, velfungerende relationer mellem mennesker, nærhed, tæt voksenkontakt, kommunikation, gensidig forståelse, tryghed, struktur, tillid og jeg-støttende samtaler.

I dagligdagen vil der blive lagt særlig vægt på, at de unge engagerer sig og får succesoplevelser, der kan hjælpe dem med at styrke selvværdet. Vi har gode resultater med alle vores unge og har således hjulpet mange ud af deres problemer.

Læs mere på Ungdomsproblemer.dk eller se mere om vores godkendte opholdssted www.lillevangsgård.dk

4. Forlaget Ungdomskultur

Hvert år kan hele landet læse om vores erfaringer med arbejdet med unge. Inden vi udgiver bøgerne, bliver de læst nøje igennem og rettet til af Danmarks bedste undervisere, psykologer, lærere og pædagoger. Vores bøger kan hjælpe mennesker til at få et bedre liv. Et godt liv er ikke en selvfølge, men vi vil gerne hjælpe dig, så godt vi kan.

Er du interesseret i at arbejde med unge, kan du blive uddannet og tage kurser på Ungdomsproblemer.dk. Vi rekvirerer nogle af landets bedste undervisere og sammensætter uddannelser, som vil gøre en forskel i dit og andres liv. Læs mere på Ungdomsproblemer.dk.

5. Livsstilssamtaler

Gennem vores unikke livsstilssamtalekoncept kan du få en pakke med syv personlige samtaler med en af medarbejderne fra Ungdomsproblemer.dk. Samtalerne bookes gennem forældre eller socialforvaltninger. I samtalerne gennemgås og rådgives om de områder, der skal styr på, før dit liv kan komme til at fungere optimalt.

Samtalerne tager udgangspunkt i den konkrete situation og vil typisk handle om mindreværd, attitude, følelser, stofmisbrug, konfliktløsning, konsekvens, valg, accept og venskaber. For forældre handler samtalerne ofte om opdragelse. Under samtalerne inspireres og udfordres man til at tage ansvar for sine udtalelser og handlinger. Samtalerne skal opfattes som et unikt tilbud, ikke et alternativ til psykolog- og sagsbehandlersamtaler. Samtalerne foregår helt nede på jorden uden at blive hverken platte eller moraliserende. Samtalerne foregår i større byer over hele landet. Man kan også vælge at besøge os på DreamCenter og få samtalerne i løbet af en weekend.

Læs mere på Ungdomsproblemer.dk.

Med venlig hilsen Søren Lyng

